

xerrem amb:

josep pujol i martínez

director de Vallter

És fill de Barcelona —1940— on viu fins els 18 anys. Estiuejant i enamorat de la Vall finalment per caramboles, de la vida s'hi afincà. De professió pèrit mercantil, treballava a Barcelona en una empresa però la vinguda a Camprodon li significà també una nova professió: pastisser, la qual alternà amb les seves responsabilitats com a director de Vallter. Avui dia l'estació ocupa tota la seva atenció i així el que va començar essent un hobby ha esdevingut el nord de la seva existència.

— Com començà l'aventura de Vallter?

— Tot va començar amb el Club Esquí. Vam veure els petits remuntadors que tenien els pobles francesos i vam decidir fer-ne un. Amb el motor d'una vella moto-serra vam aconseguir un primitiu aparell que anàvem traslladant d'una banda a l'altra, Coll d'Ares, Ull de Ter. A partir d'aquí i amb el meu cosí vam començar a gestar la idea d'unes instal·lacions fixes, que inicialment es preveien a Carboners. Però com que aquí ICONA no hi deixava fer res, ens vam decidir per Vallter per les facilitats que donava el fet de ser municipi de Setcases. A partir d'aquí la història ja és ben coneguda.

— Com és que vas triar per fer l'estació una tartera, amb totes les dificultats que això representa?

— Per exclusió. Com que no vam voler actuar a la zona del xalet i de l'itinerari Setcases-Núria, —per tal de mantenir-los intactes— ens vam decidir per l'altra banda del Puig dels Lladres.

— Però, Déu n'hi do de la destrossa paisatgística de la carretera, especialment en el darrer tram...

— Certament aquest tram de carretera és una espina que tots portem clavada, però no és culpa nostra. En el projecte havíem previst pujar des del Pla de la Molina, pel bac, cosa que era perfectament possible, però ICONA s'hi va oposar perquè eren terrenys de la seva competència. Això ens va obligar a fer la marrada tan desafortunada.

— Raó de més per comprendre els talusos i per fer replantacions de pins, no?

— Els organismes responsables de la carretera, —i el Sr. Molina en particular—, no han fet mai res per la carretera. Vallter s'ha hagut de preocupar sempre